

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 21/2023-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Tdo/28/2022 zo 4. októbra 2022 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa neúplnou ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Navrhuje tiež zrušiť namietané uznesenie a vec vrátiť na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a vyžiadaných príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 35T/90/2015 zo 6. júla 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3To/8/2018 z 10. januára 2019 uznaný vinným z prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že ako starosta obce [REDACTED] 14. novembra 2013 podpísal zmenku bez protestu, spoločne s dohodou o akceptácii vlastnej zmenky bez protestu, dohodu o vyplňovacom práve k zmenke, čím prebral na obec zabezpečenie záväzku (dlhu) za spoločnosť [REDACTED], pre účely dodávky tovaru vo výške 25 510,94 eur voči spoločnosti [REDACTED], pričom podpísaná zmenka nebola v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Oprávnená spoločnosť [REDACTED], si svoju pohľadávku uplatnila na Okresnom súde Žilina, ktorý vydal zmenkový platobný rozkaz č. k. 38Zm/19/2014 z 12. novembra 2014. Obec tak na základe uvedeného oprávnenej spoločnosti splnila tento záväzok, čím obci vznikla škoda vo výške 25 510,94 eur. Za uvedený skutok bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmienčným odkladom a skúšobnou dobou v trvaní 3 rokov, trest zákazu činnosti (funkcie vo volených orgánoch územnej samosprávy) v trvaní troch rokov a povinnosť nahradiť poškodenej obci škodu.

3. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ďalej len „TP“). V dovolaní sťažovateľ poukázal na správu hlavnej kontrolórky obce č. 01/HK/2020 o výsledku následnej finančnej kontroly z 10. septembra 2020, z ktorej malo vyplývať, že poškodená obec neutrpela konaním sťažovateľa žiadnu finančnú škodu ani škodu na majetku.

4. Najvyšší súd namietaným uznesením odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) TP s odôvodnením, že sťažovateľ podané dovolanie založil na námietke správnosti zistenia skutkových okolností týkajúcich sa škody. Skonštatoval, že sťažovateľ namieta nesprávne zistenie skutkového stavu a poukázal na § 371 ods. 1 písm. i) TP vetu za bodkočiarkou, podľa ktorej dovolací súd nie je oprávnený skúmať a meniť správnosť a úplnosť zistenia skutkového stavu.

II.

5. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa nezaoberal skutočnosťami (hmotnou stránkou veci), ktoré majú vplyv na právne posúdenie veci a ktoré sťažovateľ nemal k dispozícii v konaní na okresnom súde a krajskom súde, a ktoré mal vtedajší štatutár poškodenej obce zamlčať. V správe hlavnej kontrolórky obce sa uvádza, že jeho konaním nebola obci [REDAKOVANÉ] spôsobená škoda. Správa hlavnej kontrolórky obce, ktorú sťažovateľ zabezpečil spolu s jej prípadným výsluchom a ďalšími listinnými dôkazmi o započítaní pohľadávok obce, môže mať zásadný vplyv na zistenie, či jeho konaním došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol právoplatne uznaný vinným.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 348/2019).

7. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

8. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných

slobodách. Rozhodnutia všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené skutkové a právne závery, respektíve zvolený procesný postup, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie konkrétneho základného práva alebo slobody (III. ÚS 581/2015, IV. ÚS 609/2021). Vo svetle takto načrtnutých ustálených rozhodovacích východísk pristúpil ústavný súd k prieskumu námietky sťažovateľa.

9. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v námietke sťažovateľa, že najvyšší súd sa v rámci dovolacieho konania nedostatočne zaoberal jeho argumentáciou, že poškodenej obci svojím konaním škodu nespôsobil a že toto tvrdenie preukazoval správou hlavnej kontrolórky obce o vykonaní finančnej kontroly. Najvyšší súd identifikoval dovolacie argumentáciu ako skutkovú a skonštatoval, že mu takejto povahy námietky preskúmať neprislúcha. Jeho právomoc je výlučne zameraná na preskúmanie hmotnoprávneho posúdenia zisteného skutku, a tiež preskúmania procesného postupu v trestnom konaní. Za skutkové námietky označil tie, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov (rozsah vykonaného dokazovania, hodnotenie dôkazov). Možnosť namietania zisteného skutkového stavu pripomína iba ako právomoc ministra spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 TP.

10. Dôvodom, pre ktorý sa sťažovateľ obrátil na najvyšší súd, bol nový dôkaz – správa o finančnej kontrole z 10. septembra 2020 vydaná hlavnou kontrolórkou obce, v ktorej mala hlavná kontrolórka dôjsť k zásadnému zisteniu o neexistencii škody. Najvyšší súd túto skutočnosť v rámci dovolacieho prieskumu teda po právoplatnom skončení veci nemohol vyhodnocovať, pretože nie je oprávnený skúmať a meniť súdmi nižšej inštancie už raz uzavretý skutkový stav. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd jasne vysvetlil, ktoré do úvahy prichádzajúce otázky je v rámci dovolania oprávnený preskúmať a medzi tie nepatrí správnosť a úplnosť skutkových zistení (porov. III. ÚS 65/2018). Ústavný súd ale poznamenáva, že argumentácia sťažovateľa o skutočnostiach, ktoré majú mať vplyv na právne posúdenie veci a ktoré neboli okresnému súdu či krajskému súdu známe, indikuje snahu sťažovateľa o presadenie nových zistení a v tomto smere uznesenie ústavného súdu nebráni sťažovateľovi pri splnení zákonných podmienok domáhať sa obnovy konania.

11. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením uznesením najvyššieho súdu a uplatnenou referenčnou normou, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. januára 2023

Robert Šorl
predseda senátu